

домадемократски изабраног од народа. Но, има и једнодомних парламената (грчки па и наш српски) и то ни мало не умањује нити утиче на ефикасност и функционалност система власти. Што се тиче извршне власти, она је бицефална (двоврсна) и њу врше: шеф државе и влада или министарски кабинет. Шеф државе у парламентарном систему може да буде или монарх или председник републике пошто парламентарни систем постоји и у монархији, али и републици. У монархији, шеф државе је наследан а у републици изабран, но и у једном и у другом случају је политички неодговоран јер ту одговорност пред парламентом преузима влада – министри тзв. премапотписом. То значи да сваки акт шефа државе премапотписује одн. покрива својим потписом надлежни министар и тако и преузима на себе одговорност пред парламентом. Према томе, влада, заједно са шефом државе, врши извршну власт. Она је један колегијум на челу са првим министром (премијером), дакле колегијални орган састављен од ресорних министара који покривају поједине области или гране државне управе. У енглеској варијанти парламентарног система чланови владе су солидарно и колективно одговорни, што значи да одговорност и пад једног министра изазива пад целе владе – кабинета.

У почетку и у Енглеској је постојала индивидуална одговорност министара, али се она временом претварала у колективну јер је кабинет функционисао као хомогено политичко тело састављено од припадника исте странке. Истина, Дом комуна може да буде незадовољан радом једног министра у влади и да га принуди на оставку, но у принципу напад на једног члана владе значи и напад на целу владу. Влада као хомоген тим по правилу стаје у одбрану сваког министра, тако да Дом комуна не може да изрази неповерење једном члану јер свака таква изјава повлачи и неповерење целој влади. Овакав механизам колективне одговорности владе у Енглеској датира од 1742. када је забележен први случај да је влада поднела оставку јер је изгубила поверење Дома комуна. Ово изгласавање неповерења целој влади је доста ретко јер она има стабилну већину у парламенту па до тог изгласавања долази у изузетним ситуацијама неслоге у владајућој странци. У нормалним условима парламентарна већина се не одлучује да обара „своју владу“ и стога што тај пад владе повлачи и распуштање парламента и води у превремене парламентарне изборе. Зато се и каже да енглеска влада мање пада у парламенту а више на изборима, јер рецимо у времену између 1867. и 1906. од девет министарских криза само су две биле изазване у парламенту-изгласаним неповерењем док је седам криза било изазвано на парламентарним изборима. Енглески парламентаризам је